

До Шевченка

Куліш Пантелеймон Олександрович

*O pieśni gminna! ty stoisz na straży
Narodowego pamiątek kościoła,
Z archanielskimi skrzydłami i głosem
Tu czasem miewasz i broń archaniola.
Mickiewicz*

Тарасе, спогадай, як ти за нами
Хотів летіть у вирій по морозу,
Де вольна мати з вольними синами
І дочками пахучу щипле розу,

Любові цвіт, знаменуваннє миле
Блаженного життя на високостях,
Лестивий цвіт, як щастє легкокриле,
Як син про вірну дружбу в молодостях.

Втішаються, свободою щасливі;
Блищать над ними небеса безхмарні;
Сіють у сріблі та в золоті ниви;
Понад пашнею китяхи янтарні.

Знудившись життєм своїм мертвецьким,
Жадали ми у вирій полетіти,
Де мертвий камінь під різцем мистецьким
Встає живий, щоб віковічно жити;

Де полотно пензльоване співає
Очам про всі дива краси таємні,
І вищу ліпоту небес являє,
І Тартара страшилища підземні;

Де нас музика до небес возносить
І хори ангельські дає нам чути...
Восхищене серденько смерті просить —
На крилах у Гармонії заснути.

Мій рідний брате, перед нами море
Всесвітньої науки одкривалось:
Втопили б ми у нім неволі горе
І в воскресеніє свободи обмивались.

Втопили б ми в тім морі всю мороку,
Яка нам змалку голови морочить,
І тягне нас од Заходу к Востоку,

І азіацтво вічне нам пророчить.

Лиха нам доля, брате, не судила
Свої сніги на рози проміняти
І душу, що неволя придавила,
В зцілющих нуртах волі обновляти.

За нами темрява півночня вгналась
У всеоружжі деспотства сліпого,
І люба мрія, як міраж, розпалась
Від подиху московства навісного.

Ще не було Овідія й не буде,
Яким ти ставсь над мертвенним Аралом:
Таких пекельних нот не чули люде,
Які на серці в тебе звірство брало.

Ти десять літ з душею розлучався,
Співав, мов соловей в кошечих лапах,
Живий твій розум скристалізувався,
Твій дух поник на каторжних етапах...

Заголосили по тобі харіти,
І Україну сонну розбудили,
Устала мати: "Діти мої, діти!
Тепер навіки ми посиротіли.

Ой лелечко, мій дріб'язок убогий!
Москва 'б вас буде потирати руки;
Поставить очі проти вас, як роги;
Чого не знав дід, знатимуть унуки".

"Ні! — обізвешся з-над Дніпра, кобзарю, —
Світ не побачить Батия нового.
Переп'ят встане не тебе, Москалю,
Моє святе, моє пророче слово.

О слово рідне! ти стоїш на чаті
Предковічних пам'яток святині,
В ясній, блискучій херувимській шаті,
Як меч огнений, в нашій Україні.

Грішив я тяжко, яко син народу
І вихованець олухів письменних,
Що, в нам укравши, вкинули у воду
Ключ розуміння, задумів спасенних.

Та що скував я меч сей обоюдний,
Тим од гніва Премудрості спасуся,
Воскресну чистий у Великдень судний
І о спасенні людській звеселюся".

Постійна адреса: http://ukrlit.org/kulish_panteleimon_oleksandrovych/do_shevchenka